

— Оно има, ама сака да се намери. Я вче-
ра изкарах един във валого.

— Къде, къде? — отвори широко очи
Шутия.

— У валого, нали знаеш горе над дупките.

— Хайде де, че аз там три пъти ходих. Не
вярвам да има заяк. Ти се шегуващ.

— Какъв интерес имам да се шегувам. Я
заяко и за животно го не смятам.

— Море хубаво животно е то, сладко месо
има, но ги няма, изтребиха се. За ляк вече не
се намира. Аз съм ловец, а тая година заяк не
съм ял, па и не съм виждал.

— Има, има, — каза съчувствено нане
Стоичко. И децата бяха изкарвали оня ден у
дренако. Оно има, нали ти думам, ама сака да
се намери.

Шутия взе да става неспокоен, разсеян, па
току се откачи от ритлата и бързо си отиде в
къщи.

— Голям зайчар е, — каза нане Стоичко
на съпругата си и се усмихна.

Шутия се облече бързо и отиде на дюкяна.
Той държеше малка бакалничка в съседната
улица. Момчето беше отворило, почистило и се
разправяше с някаква мущерийка.

Шутия надникна в дюкяна.

— Ти стой тука, аз имам работа из града,
— каза той на момчето и изчезна.